

Да бы въ гробовы-тѣ лежали,
 Бѣда не щѣхъ да тѣрпѣ-хъ.
 Обвѣнти-хъ отъ огня небеса;
 Око дорѣ мигне безъ забаба,
 На истокъ сѣдника са жабаба,
 Охъ слава, съхъ страшни чѣдеса;
 Земѣ-та чакъ са побаба
 Трепня, и огонь за пламѣтѣ!
 И подиръ тѣи са утишабатъ
 Прѣдъ кога страшни еоти.

Въ свои-хъ-тѣ слава страшенъ Богъ!
 Обди онъ на престола алмазенъ
 На грѣшны-тѣ да даба казнь,
 Като правдивъ, и сѣдникъ строгъ;
 Охъ еднъ рѣчь само събършаба,
 Изъ праха наш-то катѣ;
 Охъ еднъ чѣртъ изобличаба,
 Обвѣтвно-то ни житѣ.

И на, доиде отмщенъа часъ,
 Погледа грѣшны-тѣ съ гнѣвъъ страшенъ
 Богъ, и съхъ ударъ прѣжасенъ
 Така имъ рече въ силенъ гласъ;
 Идете вы у въ огънъ вѣчный,
 Той мѣда на ваши-тѣ злини,
 И тѣ на мѣки безконечни
 Нападатъ въ адски тѣмнини.

Тамъ гдѣтъ е огонь дымъ и смрадъ,
 И червей кой то не заспива,
 Отъ мѣки гдѣто не почива
 Немилостивый грозный адъ;
 Тамъ гдѣтъ ги никой не смилѣва,
 Отъ гдѣ-то вѣга и смърть-та;
 И тамъ умилный гласъ издабатъ
 Изъ подъ земнъ тѣмнотъ